

Històries perdudes

Text > TEIA BASTONS

Il·lustració > XAVIER ROQUETA

S'ha escrit molt sobre el fet que hi hauria un abans i un després de la pandèmia i que canviaria moltes coses: les relacions personals, la manera de treballar, de viure, de comprar... En alguns casos, sembla que les previsions es compliran sobradament. Perquè, malauradament, el que sí que ha provocat la pandèmia és un canvi en el panorama comercial de moltes de les poblacions del nostre entorn. I, el que és pitjor, ha provocat molta mortalitat comercial, amb les conseqüències que té això tant en les ciutats com en els pobles. La situació viscuda des del 2020 ha accelerat la desaparició d'un bon reguitzell de comerços emblemàtics, amb moltes històries al darrere. Devem estar d'acord que el motiu no ha estat només la pandèmia. Hi ha molts altres factors que hi han contribuït. Però la realitat és que, a mesura que hem anat recuperant la normalitat i hem pogut tornar a ocupar els carrers, hem vist que el panorama no era ben bé el mateix. I amb això han arribat els laments. Massa tard, tot s'ha de dir. Quan fa pocs mesos una coneguda botiga del centre de Girona va anunciar que feia liquidació perquè tancava el negoci, vaig poder sentir més d'una i de dues vegades la frase: «Quina llàstima! M'agradava molt tot el que tenien!». Després, seguint amb la conversa i amb els laments per la desaparició de botigues emblemàtiques, apareixia la realitat: «Jo feia anys que no hi anava a comprar, però quina llàstima que tanqui!». És evident que una botiga no tancarà perquè hi deixi d'anar a comprar una persona, però sí perquè ho

deixi de fer l'una rere l'altra. Fa anys que els gironins, com la resta de la població, hem canviat els hàbits de compra. I, encara que en algun moment i en algun cas pot ser que la pandèmia ens hagi fet tornar cap al consum de proximitat, aquesta tendència no ha estat suficient per salvar determinats negocis que ara lamentem perdre. Evidentment que no es pot culpar els ciutadans —seria una injustícia total, perquè les circumstàncies que hi ha darrere d'un tancament són moltes—, però tot suma. Hi ha falta de relleu generacional, hi ha negocis que no s'han sabut adaptar a les noves tendències del mercat, a les noves tecnologies, als nous models... I molts d'altres no han pogut aguantar la pressió alcista dels lloguers ni mesos de restriccions. Això ha provocat que passejar per les nostres poblacions sigui una descoberta continuada. On hi havia un negoci, ara n'hi ha un altre totalment diferent o un altre que està a punt d'obrir. Aquesta és la part positiva. Si tot just fa un any passejar pel centre de Girona, Figueres o Olot podia ser desolador, amb tant de rètol d'«Es lloga», des de fa uns mesos es veu més moviment i el cartell «Llogat». Sí, és cert que ha desaparegut aquell negoci que ens semblava tan entranyable, però n'ha aparegut un altre. I, al final, aquesta rotació, aquest moviment, és el que compta. Perquè l'alternativa és tenir uns centres històrics totalment deserts des del punt de vista comercial; uns centres històrics monotemàtics, amb només bars i restaurants i poca cosa més. Però això no és suficient per mantenir l'atractiu dels nostres pobles i les nostres ciutats.

